

Odnos z Bogom in bližnjimi – življenjska prioriteta

V septembru si vedno zastavimo cilje in v ospredju so prioritete. Šola je zagotovo ena izmed njih. Tako za starše kot otroke je vzgoja (šola) ena od stalnic, na kateri temelji vse, kar naredimo dobrega ali slabega. Prioritete so že po definiciji pred vsem drugim. Kdor ne spoštuje svojih priorit, še naprej neurejeno trpa stvari v potovalko svojega življenja. Če ne poznaš svojih priorit, si kot list, ki ga vetrovi nosijo v vse smeri. Kdor pa se jih drži, ima hrbtnico, je pokončen, pozna življenjske okoliščine, ko je treba reči »DA« ali »NE«.

Človek, ki veruje, ima tudi duhovne prioritete. Katoličan ima za glavno prioriteto božje otroštvo ter živ odnos z Bogom in bližnjimi. Ne smemo pozabiti, da so prednostna opravila pomembnejša od nujnih. Prednostna opravila v odnosu do Boga (ostati v božji ljubezni) so pred dogodki (krst, obhajilo, birma). Kdor opusti prednostna opravila, da bi se lotil nujnih (slovesnosti podeljevanja zakramentov uvajanja v krščanstvo), je nespameten. Zanemarjenje živega odnosa z Očetom in bližnjimi, da se posvetimo dogodkom, ne bo naredilo dobrega naši veri. Koliko pozornosti posvetimo v župniji dogodkom, medtem ko opustimo prioriteto živega odnosa z Njim in sočlovekom? Pomembnost dogodkov zasenči odnos z Bogom in bližnjimi.

Nujna opravila (enkratni dogodki, slovesnosti) vzbujajo nemir, zaskrbljenost in neurejeno ukrepanje. Kdor se odloča iz strahu pred drugimi, ves čas dela napake. Ne gre za to, kaj je »dovoljeno« ali »dobro«, ampak za to, kaj je »moje«, resnično »moje«. Lahko trdim, da je živ in iskren odnos z Bogom in

sočlovekom resnično »moj«. Nihče mi ne more tega odnosa ukazovati ali določiti. Odnos je ali pa ga ni. Še toliko bolj velja, ko za prioriteto postavim odnos z nebeškim Očetom in z bližnjimi. Mnogi na tej točki pomislijo: »Res je, določiti moram svoje prioritete.« Popolnoma napačno. Svojih prednostnih nalog ne določam sam, temveč jih moram le prepoznati in sprejeti.

Ob koncu življenja nas Gospod ne bo vprašal, koliko dobrega smo naredili, ampak ali smo uresničili svoje poslanstvo in vnovčili talente, ki nam jih je zaupal. Tega, kar smo resnično dolžni narediti, je razmeroma malo, vendar moramo to narediti za vsako ceno: *ljubiti Boga in bližnjega*. Poslušnost tej modrosti je začetek prenove od znotraj, osebne prenove.

Tvoje in moje prednostne naloge izhajajo iz odnosa z Bogom. Svojih telesnih in psihičnih lastnosti ne moremo določiti sami. Ne izbiramo višine svojega glasu – ali bomo peli visoko ali nizko – in nadarjenosti – kakšen glasbeni inštrument bomo igrali. O tem odloča nekdo drug, jaz pa moram to sprejeti. Nismo sami izbrali časa in kraja rojstva, življenjskih okoliščin, ki so nas oblikovale. Proti njim se ne smemo bojevati, ampak jih moramo ceniti. Sprejeti moramo, da vse prihaja ob svojem času: da se rodimo, zorimo in se staramo, če je božja volja; da uspevamo, ko je čas za to, in da čakamo, kadar moramo čakati. Imamo nekatere sposobnosti in darove, s katerimi lahko osrečujemo druge, drugih pa nimamo. V svoji nespameti lahko zavidamo svojim bratom in sestram, ki se nam zdijo bolj obdarjeni, a s tem le zapravljamo čas.

Praktični nasvet, ki izhaja iz zgoraj povedanega, je, da moramo biti v stalnem pogovoru (molitvi) z Bogom. Vsak dan moramo začeti z molitvijo in ga vprašati, kaj naj storimo. To nam mora povedati On, od katerega prejemo življenje. Naše prednostne naloge so običajno povezane z našimi danostmi in stanovskimi dolžnostmi. So odgovor na vprašanje: Kaj je resnično »moje«? Vsi hočemo biti nekaj drugega, dokler se nam končno ne posveti, da to, kar počnemo, sploh ni naša stvar.

Če globok in iskren odnos z Bogom in bližnjimi ni naša prioriteta, ne bodimo presenečeni, da bomo skrbeli le za »fasado«, enkratne dogodke in slovesnosti (krst, birma, obhajilo), ki so povezani le z običaji in navadami, »ker je to lepo« in da lahko rečemo, da smo »naredili« zakramente ...

p. Cristian

Oče, ki dela

Eden od vidikov, ki je značilen za sv. Jožefa in je bil poudarjen že v času prve socialne okrožnice *Rerum novarum* Leona XIII., je njegov odnos do dela. Sv. Jožef je bil tesar, ki je pošteno delal, da je zagotovil vzdrževanje svoje družine. Od njega se je Jezus naučil vrednosti, dostojanstva in veselja tega, kar pomeni jesti kruh, ki je sad dela lastnih rok.

V našem času, v katerem se zdi, da je delo spet postalo nujno socialno vprašanje, in brezposelnost včasih dosega vznemirljivo raven tudi v tistih narodih, ki so desetletja živeli v določenem blagostanju, je potrebno z obnovljeno zavestjo razumeti pomen dela, ki daje dostojanstvo, naš svetnik pa je vzorni varuh tega.

Delo postane sodelovanje pri delu odrešenja, priložnost, da pospešimo prihod Kraljestva, da razvijamo svoje možnosti in dobre lastnosti, s tem da jih postavimo v službo družbe in občestva. Delo postane priložnost za uresničevanje ne le za nas same, ampak predvsem za tisto izvorno jedro družbe, ki je družina. Družina, v kateri je pomanjkanje dela, je v večji meri izpostavljena težavam, nepetostim, zlomom in celo obupni in obupujoči skušnjavi razpada. Kako bi mogli govoriti o človeškem dostojanstvu, ne da bi se zavzemali za to, da bi vsi imeli možnost dostojnega vzdrževanja?

Človek, ki dela, ne glede na to, kakšna je njegova naloga, sodeluje s samim Bogom, postane nekoliko stvarnik sveta, ki nas obdaja. Kriza našega časa, ki je ekonomska, socialna, kulturna in duhovna kriza, lahko za vse predstavlja klic k ponovnemu odkritju vrednote, pomembnosti in nujnosti dela za začetek nove »normalnosti«, v kateri nihče ne bo izključen. Delo sv. Jožefa nas spominja, da sam Bog, ki je postal človek, ni zaničeval dela. Izguba dela, ki prizadeva toliko bratov in sester in ki v zadnjem času narašča zaradi pandemije, mora biti klic, da ponovno preverimo svoje prednostne naloge. Prosimo sv. Jožefa delavca, da bi mogli najti poti, ki nas bodo obvezale, da bomo rekli: noben mlad človek, sploh noben človek in nobena družina brez dela!

(Se nadaljuje)

Jožef tesar, Craig Fisher, grafika

Napovednik

- Uradne ure župnijske pisarne so zopet po ustaljenem urniku – ob ponedeljkih in četrtek: 16.00–17.00, ob torkih in petkih: 10.00–11.00.
- V ponedeljek, 6. septembra, bo po večerni sv. maši srečanje župnijske Karitas.
- V sredo, 8. septembra, bo praznik Marijinega rojstva. Sv. maše bodo po prazničnem razporedu: ob 7.00, 9.00 in 18.30. Lepo vabljeni!
- Z veroukom bomo začeli v ponedeljek, 13. septembra. Urnik je objavljen na župnijski internetni strani.
- V ponedeljek, 13. septembra, ste srednješolci in gimnazijci lepo vabljeni na mladinsko srečanje, ki bo ob 19.30 v mladinski sobi.
- V torek, 14. septembra, na praznik Povišanja sv. Križa, lepo vabljeni k molitvi in sv. maši.
- V nedeljo, 19. septembra, bomo obhajali katehetsko nedeljo (bлагослов šolskih torb, učbenikov in šolskih potrebščin).
- V nedeljo, 19. septembra, bo sv. mašo ob 9.00 vodil letošnji novomašnik p. Klemen Slapšak.

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek: 16.00–17.00
torek, petek: 10.00–11.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu in po naročilu, posebej še pred prazniki.

Obiščete nas tudi na naslovu: <http://www.sveti-peter.si>.
Na tej strani najdete aktualne informacije, prav tako pa tudi Oznaniila in Šentpetski zvon. Vabljeni k ogledu.

Šentpetski zvon. Izdaja: Župnija Ljubljana – Sv. Peter, Trubarjeva c. 80, Ljubljana
Tel. 01/230 69 01 (v času uradnih ur), e-pošta: sv.peter.lj@gmail.com, TRR 0201 0009 0238 096
Odgovarja: p. Cristian Balint, župnik. T. 031/564 581, <http://www.sveti-peter.si>

Konec avgusta so naši mladi animatorji uspešno izpeljali Oratorij 2021 in se pogumno spopadli z epidemičnimi okoliščinami ter otrokom popestrili zadnji počitniški teden.

foto AG